

Τὰ παλῶν μουντζῶνα χρόνια
σὸν κυττάζω τὰ καινούρια ..
τότε ζῶλα καὶ καθόρημα,
τώρα πάλαι καὶ κομπουζαίνα.

Νέα πρόδος ἐφάνη,
κ' ἴδω λέω μὲ τὸν μόν
τί νὰ λένε κ' οἱ Ρουμάνοι
καὶ τὰ τέρατα τοῦ Κρούμου.

Χαρῶς νέας καρδιοκτύπι,
κ' ἴδαν Ἐλθης ἔδω πέρα
θὰ ξεχάσης κάθε λύπη
τοῦ νεκροῦ σου τοῦ πατέρα.

Ὅταν, Βασιλῆα, θ' ἀκούσης
Συνταγματικὰς συγκροτήσεις,
τόσο πάλι θὰ χαρῆς,
ποῦ δὲν θὰ πενηθορῆς.

Βλέπω γύρω στρατιάς καὶ πολεμιστὰς ἐψήρεις
καὶ φωνάζω σὸν φρενήρης :
"Ὅλα τὰ συμβάντα τότε κ' ἴδω γίνονται προσφάτως
φαντασθῆτε νὰ συμβαίνουν σ' ἔβδωμήντα χρόνων κράτος.

Μὴ κανένας τοῦ βασικήν
τὰ θανμάσια προσόντα ...
φαντασθῆτε τί θὰ κάνη
ἴδαν θὰ γεπῆ κ' ἄδρόντα.

Κι' ἴσπορος τῶν θεσμῶν τὰς δόσεις δὲν ἔμνει τὰς τομηρὰς
τὰ μασιὰ του καὶ μὰ λύρα,
πλὴν κ' ὁ Ρίτος μὲ τὸν Ἄδρα
συνδυάζονται μὸς λένε στὸν νομόν τῆς Λιμηρᾶς.

Τι χαρὰ ποῦ πήρα πάλι μὲ τὸ κράτος τῆς ἐκτίλειας ...
θέλω καὶ στὸν Ἐδουάρδο νὰ τὰ γράνω τῆς Ἀγγλίας,
ποῦ μὰς δείχνει τώρα τώρα μὰ συμπάθεια μεγάλη,
κ' ἴσως Ἐλθῆ σὸν Ἀγῶνας τῶν κλεινῶν κ' ἴδῃ τὰ κάλλη.

Ἐξω γὰρ πολὺ μὴ μείνης,
ἔλα στὰς Ἀθήνας ἔνθους,
ἔδω γέηγορα θὰ γιγῆς
ἐπιλήσιμων κάθε πένθους.

Ὅθερα φανάζω κ' ἔλελε !
τί κράτος ! .. περιβόλι ...
σὲ περιμένουν, Βασιλεῦ,
ἀτυπομῶνας ἴλοι.

Πυρίφλεκτος τοῦ Μωυσῆ σὲ περιμένῃ βάνος ...
ἔρρει τὰ κίλα, Βασιλεῦ, ἀπέσοσα τὸ κράτος,
πανόντι ἔσθωδες, Βασιλεῦ, στὴν πλάσιν τὴν φαιδράν,
καὶ πάντες ἀπορόμοις τί γοῆ καὶ πρέπει δρᾶν.

Σὲ καρτερεὶ κ' ὁ Φασουλῆς, τοῦ Θρόνου σου θεράπων,
ποῦ περιφέρεται φαιδρὸς σὲ μνήματα προπλάπων.

Φ. — Τίποτα ποῦ λὲς τοῦ Βασιλῆα τοῦ γράφω κατὰ γράμμα
καὶ σ' ἄλλους μ' ἔφερε καιροῦς τὸ τῆς Καστίλλας δρᾶμα.

Ὁ παλαιὸς Θρασύβουλος, βρᾶ κουρικοκεφαλῆν,
μὴ στέργων σὸν ἐλεύθερος δεσμὸν νὰ φέρῃ δούλου,
ἐκεῖ μὲ τοὺς τριάνοντα τυράντους συνεπέλιπῃ,
ὁ δὲ Καλλίας ἔσπευσε κατὰ τοῦ Θρασύβουλου.
Π. — Μὰ ποῖος Καλλίας ; ὁ γαμπρὸς τοῦ Κώστα τοῦ Τονιά
ποῦ σὸν καὶ σένα ὄρεχαι μασιὰ τὸ Κασναβῆλι ;
Φ. — Ὅχι, μωρὸ Ἰωντόβολο καὶ πρῶτ' στὸς κηφήνας ...
ἔνας ἐκ τῶν τριάνοντα τυράντων τῆς Ἀθήνας.
Αὐτὸς λοιπὸν ὁ τράσανος ἐκεῖ κατενικήθη
καὶ τώρα τρέξε σὲ νεκρῶν μνημόσυνα συνήθη.

Νέα θλίψους ῥίμα
'στού Τρικοῦπτη τὸ μανῆμα.

Φ. — Ποῦν' ἐκείνος, ποῦ μεγάλος ἀνευρέτο τρανά,
ποῦ τὰ φύλλα τῆς ἑλθᾶς του σκορπιστήκαν στὸν ἄερα,
ποῦ δὲν ἔσκυβε ποτέ του στὴν Κορώνια ταπεινά,
πλὴν καὶ σκούφα Φοβεοτέρου δὲν φοροῦσε γὰρ φοβέρα ;

Ποῦν' ἐκείνος, ποῦ πολίτας
Ἰοτεφάνωνε χρηστοῦς,
κ' ἀπεστούμωνε Θεορίτας
κ' ἴ Υπερβόλους ἀρεστοῦς ;

Ποῦν' ἐκείνος, ποῦ νομιζῶ πῶς καὶ τώρα τὴν ἑλθᾶ
τὴν ἄρνοιε γὰρ σημαία καὶ Λαοῦ καὶ Βασιλῆα ;
Ποῦν' ἐκείνος, ἴπου τώρα καὶ Λαὸς καὶ Στέμ' ἀντίμα
τὸν ἀναγῆτον μὲ κλάμμα ;

Ποῦν' ἐκείνος, ποῦν' ἐκείνος, ἴπου ζῆ μὲς' στὸς νεκροῦς,
ποῦν' περήφανο πλατάνι θάμνους Ἰσκιωνε μικροῦς ;
Ποῦν' ἐκείνος ὁ μεγάλος, ποῦ τὸν ἴμισαν μεγάλου,
καὶ ἔσφυῆρας' στὰ ἔξνα δίχως βογγητὸ νὰ βγάλλῃ ;

Ποῦν' ἐκείνος, ποῦ θαρροῦσε πῶς καὶ σιλάβων ἀλλοσίδες
θὰ τῆς ἔβλεπε σπασμέναις,
κ' ἔδω πρῶσιναις ἑλλίδες
κατὰ γῆς ξεφυλλισμέναις ;

Ποῦν' ἐκείνος, ποῦ τοῦ πλήθους δὲν τὸν ἔσκαζε τὸ κύμα
ποῦν' ἐκείνος, ποῦ μὲ ῥόδα τοῦ σιολίζουσε τὸ μνήμα ;
Ποῦν' ἐκείνος, ποῦ φαρμάκινα τὸν ἐπίουσαν πολλὰ,
κ' ἴσο φεύγουσε τὰ χρόνια τόσο στέμει τῆ' ὑψηλᾶ ;

Μὲς' στὸ βόγγο τῆς παιρίδος καὶ στὴν τῶση τῆς δροφάνια,
ποῦ κυττῆς τοῦς Ἀρλεκίνους νὰ φορῶνται στερφάνια,
ἐλευθέρων κ' ἀλυτρώων ἀντιχεὶ φωνῆ καὶ θρηῶνος :
ποῦν' ἐκείνος, ποῦν' ἐκείνος ;

Τῶν ἀνδρῶν τῶν ἑπερῶων ἴπου κ' ἄν ἀνοίξῃ μνήμα
τῶνον γὰρ βασιμὸ πολλοῦ,
κ' ἄν βουβῶ γὰ πάντα μνήμη, μὰ θαρρεὶς πῶς εἶναι βήμα,
ποῦ πολλὰ τρανολαλεῖ.

Π. — Κλάψε τοῦ λαοῦ τὴν τύχη καὶ τὸ ροικιδ τοῦ γένους,
ποῦ τοὺς Ἰωντιανὸς ἀρίτει καὶ Ἰητεῖ τοὺς πεθαμένους.